

MORTEN POULSEN FORTÆLLER.

Jeg er født i Ingerslev den 3. november 1896. Mine forældre havde der en mindre landejendom, men da sliddet var for hårdt, og de vel mente, det var lettere at klare sig i byen, flyttede de med et par heste til Aarhus, hvor min far begyndte en vognmandsforretning, min mor en mindre købmandsforretning. Det har nu vist heller ikke været let, for de er flyttet mange gange. De har boet i Frederiksgade, Knudrisgade, hjørnet af Tordenskjoldsgade og Trøjborgvej.

Jeg var tre år gammel, da vi kom til Aarhus. Jeg husker, jeg stod og sparkede på døren og råbte: "Mue a wil ind." Der fra husker jeg, jeg så min Mormor komme ud af kirkegårdsåsen, den nuværende Rådhusgadepark.

Så boede vi i Mejlgade 78, i 1904 på Jægergårdsvej 88. Min bror Søren blev født 23. marts 1899, Katrine den 15. februar 1903, Anna den 9. juli 1906. Da vi boede i Tordenskjoldsgade, og Søren og jeg var ene hjemme, kravlede vi op på en kartoffelsæk, ringede på telefonen og sagde: "Må vi snakke med Bedemor". Vi pillede glansbilleder af kaffeerstatningspakkerne.

Da jeg blev større, skulle jeg rigtig hjælpe til med at gøre rent, når jeg kom hjem fra skole. Far havde lært mig hvilken vej en gulvklud skulle vrides, men da jeg kom til at vride den anden vej, gav han mig en lussing, så jeg stødte hovedet mod disken. ----- Vi handlede med slagteriaffald, og vi havde blot trægulv og oliemaling på væggen. Jeg skulle vaske gulv hver dag.

I 1904 begyndte jeg at gå i Fru Laursens realskole, Søndergade 70. Jeg kunne følge fortovet uden at skulle krydse gaden med sporvognsskinnerne. Aarhus elektriske sporveje var bygget af tyskerne i 1904. Fra dem har jeg fået den grønne skopudsekasse. Da Kirkegårdsvej blev anlagt, havde min far arbejde med at køre søsten til bundsten, derpå skærver, så grus. Sten-

fiskere kom med stenene til molen, så hjalp min far med at læsse dem på vognen. Vi havde en karl, der hed Alex, og en lille hest, som hed Claus. Den måtte vi ride på på marken. Alex tog del i alt arbejde. Jeg husker, jeg glædede mig sådan til han kom hjem fra ferie og igen kunne vaske op.

Da jeg første gang havde prøvet at ryge, havde vi fået jordbærgrød til middag. Jeg blev dårlig af cigareten, kastede jordbærgrød op og faldt ned af hesten, som jeg red på. Den gang gik der marker helt ind til Dalgasboulevard.

I 1905 flyttede vi til Bylovsgade 17 med kælderbutik, hvor vi handlede med slagteriaffald: Mørbrad, hjerner, lever, nyrer, svinehoveder, ben, grisehoveder m.m. Varerne fik vi fra Odder andelsslagteri, også noget fra Ebeltoft. Det blev sendt i trækasser med beslag, dem hentede far på trækvogn, og jeg hjalp til sammen med Alex, da vi havde ham. Vi kørte også med Claus efter varer, hesten var så stædig, så var den ifærd med at lave hestepærer, ville den ikke flytte sig, selv for sportovognen. Der stod i Demokraten, at vores vogn blev molestret.

I 1908 købte vi ejendommen Bylovsgade 23. Stuelejligheden lavede vi om til butik. Der var en stue bagved, og så havde vi kvistlejligheden. I 1909, da der var landsudstilling i Aarhus, mente vi, at vi kunne leje værelset ud til gæster. Vi købte senge og stole, men der kom nu ingen.

Min far har haft gigtfeber et par gange, og han var svagelig. I 1910 kom han på St. Josefs Hospital, og de konstaterede tuberkulose, der også angreb stemmen. Da han ikke syntes, der blev gjort noget ved det, opsøgte han en specialist i byen. Overlæge Ralf fik det at vide, og så sendte han far hjem. Han lå så øverst oppe i det lille kvistværelse. Han døde den 11. december 1911. Det har været svært for mor at klare det hele med butikken, som også skulle passes. Vi var inviteret til Moster Dagmar til juleaften. Jeg var da 15 år. Far blev kun 43 år gammel.

Da far var død, fik jeg friplads i Fru Laursens realskole, som jo var betalingsskole. Jeg bestemte da, hvis jeg nogensinde kom til penge, ville jeg gøre noget for andre.

Jeg måtte jo stadig hjælpe mor med forretningen. Jeg skulle bringe varer ud tidlig om morgenen, så kunne jeg møde kammerater på vej til skolen. Jeg fik tit anmærkninger i karakterbogen, fordi jeg kom for sent. Der var meget få hjælpemidler i skolen. En sort tavle af træ, husker jeg særlig, for da jeg en gang ikke kunne min matematik, fik jeg en lussing, så mit hovede fik tavlen til at klaske ind mod væggen, men næste gang kunne jeg min matematik.

I 1911 blev jeg konfirmeret i Valgmenighedskirken hos pastor Højmark. Det var medens min far endnu levede. Den dag fik jeg min første biltur. Vi kørte - hele familien - fra Varna til Pouls Plads i en rød åben automobil af mærket oryx. Det kostede 1,50 kr. Bilen var af tysk fabrikat. Jeg fik i konfirmationsgave 2 skrivestel, en salmebog og 9 stk. 2-kr. i sølv kom Mostrene Dagmar og Sine, Christian og Arntvar med.

I den sidste sommerferie i 1912 gav mor mig en dag 30 øre, så gik jeg ud til Thorsmølle og bestilte en kaffe på kande med 2 stk. wienerbrød. Det kostede 25 øre, så gav jeg 5 øre i drikkepenge.

I 1913 fik jeg præliminæreksamen med 103 $\frac{2}{3}$ point.

Fra jeg var lille har jeg altid ønsket mig at komme til Jernbanen. Forstanderinden på skolen, Maren Nielsen, havde været på rejse til Schweiz og havde postkort med, som hun viste os. Jeg tænkte, det ville jeg gerne se, og den bedste mulighed var da, hvis jeg kom til banen og fik fri rejse, men nu var der ingen mulighed for ansættelse.

Da jeg gik hjemme uden arbejde, ringede min faster Marie fra Gjeding, om jeg kunne komme og hjælpe dem med høsten. Jeg cyklede de 7 km til Gjeding og sled i det med at række korn op. Til middag sendte de bud efter en kone for at blive færdige.

Om aftenen kom Magnus med betaling til os, konen fik 2 kr. for den halve dag, jeg fik 50 øre for hele dagen for mit arbejde. Det syntes jeg nu i forhold var for lidt og sagde det til ham. Så hentede han 50 øre mere, så jeg fik 1 kr. for turen og 1 dags arbejde. Det var i 1913.

I efteråret 1913 rejste jeg til København for at indlevere min ansøgning som trafikelev. Jeg rejste med det forenede dampskibsselskab CP.A.Koch.

Jeg fik 10 kr. med til hele turen, boede hos min fætter Ejnar, som var postbud i København. Jeg spiste på hans pensionat for 2 kr. pr. dag. Jeg kørte fra Rådhuspladsen med to etagers sporvogn for 10 øre til zoologisk have, købte et postkort for 10 øre, porto 5 øre. I generaldirektoratet ville jeg tage elevator, men holdt mig tilbage for en ældre herre. Det viste sig at være generaldirektøren, som jeg kom ind til, gik over et tykt rødt og blått gulvtæppe og kom frem med mit ærinde og viste 2 anbefalinger, en fra pastor N. Johan Laursen, præst ved Aarhus domkirke, redaktør og folketingsmand, den anden var valgmenighedspræst Asger Højmark.

Generaldirektør Ambt snakkede interesseret med mig. Han lagde nok mærke til anbefalingen fra pastor N. Johan Laursen, som var formand for folketingets finansudvalg. Jeg fik nu ikke lovning på noget den dag. Jeg rejste så med dampskibet "Aarhus" hjem igen og var så blot hjemme og hjalp mor.

I Jyllandsposten så jeg en annonce, at de i Tranehuse søgte en privatelev. Jeg sendte ansøgning med mine anbefalinger, men fik ingen svar. Så rejste jeg derud og fik mine anbefalinger tilbage, en anden havde fået pladsen, men han blev nok ked af den, for 1. marts 1914 sendte de bud, at jeg måtte komme. Mit værelse var oppe under tagpanderne. Der var slået lister op, hvorover der var udspændt sækkelærred, møblementet var en seng, et bord, en stol og et jernstativ til servante.

Arbejdet var fra morgen til aften, og det mindste barn vuggede jeg med det ene ben, mens jeg solgte billetter og skrev fragtbreve, men dette fik jeg lært, for der kom mange fiskere fra Fjellerup Strand, som ikke selv ville. Vi fik så gratis fisk 2 gange om ugen, men den uddannelse kom mig tilgode på jernbaneskolen, da opgaven var "beklæbning af gods". En elev i Holsted havde ikke lært det, han dumpede, men kom så til maskinafdelingen.

Der var ingen aftale med Stationsbestyrererkonen fru Hansen, men da jeg havde været der en måned, fik jeg en fridag og rejste hjem til min mor. Inden jeg kom hjem, havde fru Hansen ringet, nu havde jeg boet og spist der en hel måned, det skulle hun da have noget for, så de blev enige om, at jeg skulle betale 1 kr. om dagen. Foruden det omtalte arbejde skulle jeg også sende 4 landposte ud om morgenen og afregne med dem om eftermiddagen. Et barn faldt i en tørvegrav, jeg så det og fik hende reddet op. Der var fuldt op at gøre fra det første tog om morgenen til det sidste om aftenen. Fra 1. marts til 1. juni boede jeg der i 1914.

Så fik jeg tilbud fra jernbanen Ryomgård-Gjerrild om at komme til Gjerrild fra 1. juni 1914. Et værelse på banegården skulle jeg dele med assistent Wildenschildt, men det var gratis. Lønnen 40 kr. om måneden kunne lige dække kosten.

1. oktober 1914 kom jeg til Statsbanerne. Først skulle jeg skaffe en lægeattest fra jernbanelægen og melde mig ved Trafikbestyreren ved 2. trafikreds i Fredericia. Der fik jeg at vide, at jeg skulle til Gørding. Stationsforstander Arnstrøm tilbød mig at hjælpe med posten og så bo hos dem. Jeg fik af jernbanen 1,50 kr. pr. arbejdsdag og ingen fridage. Jeg var trafikelev på prøve. Prøvetiden var 1/2 år. Kosten fik jeg i en delikatesseforretning, vist for 1 kr. om dagen. For hjælp med posten fik jeg kost og logi hos stationsforstanderen.

I foråret 1915 skulle jeg aflægge foreløbig prøve. Når man bestod den, blev man ansat som trafikelev og fik gratis rejse. Vi var en hel flok til den eksamen, vi skulle skrive om "beklæbning af gods". Det havde jeg jo lært i Tranehuse, så det kunne jeg, mens en anden, de slet ikke havde undervist, dumpede.

Fra Gørding blev jeg 1. april 1915 forflyttet til Silkeborg. Derfra skulle jeg ud og køre med toget sammen med togfører 81 Larsen 1 måned ved juletid.

Fra februar 1916 kom jeg til Strib, boede ved trafikassistent Jensen, spiste på Fægekroen, om sommeren var det på badehotellet.

En dag havde godsejer Kås inviteret kammersanger Cornelius til at underholde gæsterne. Jeg sad alene ved mit bord som pensionær. Godsejeren sendte et glas rødvin over til mig, det første jeg havde smagt. Jeg rejste mig og bukkede som tak.

April 1916 var jeg på session og blev taget til fæstningsartillerist. Jeg søgte om udsættelse, men fik ingen svar. Jeg måtte møde 16. juli på Fastebatteri på Amager og blev iklædt uniform. Mit civile tøj afleverede jeg på soldaterhjemmet på Bådsmandsstrædes Kaserne. Det blev lagt i en kasse, og jeg fik det først tilbage halvandet år efter, da jeg blev hjemsendt.

Efter rekruttskolen på Christianshavn kom jeg til Husum Kaserne og skulle passe telefoncentral i fæstningsvolden. Vi boede tre mand i samme rum, der var jeg i efterår 1917. Så blev jeg forflyttet til Grevelejren. Jeg havde selv købt marchstøvler, dem skulle jeg afdrage med 10 øre om dagen, og jeg fik ialt kun 20 øre pr. dag, hver 6. dag fik jeg udbetalt 60 øre. Jeg kunne gå gratis i Tivoli og der købe et glas mælk til 10 øre.

I december 1917 blev jeg hjemsendt til Strib og forflyttet til Løsning. Jeg bad om at komme til Aarhus, det skete i 1918. I foråret kom jeg på jernbaneskole i Roskilde og bestod medhjælpereksamen og blev udnævnt til trafikmedhjælper, men det var 1 år senere end det hold, jeg var ansat sammen med, fordi jeg havde været soldat i min elevtid, men den anciennitet fik jeg dog senere godtgjort. I Aarhus gjorde jeg tjeneste ved billetsalg, telegraf og godsekspedition.

I sommeren 1919 fik jeg lov til at bytte med en kollega fra 2. til 1. distrikt. Jeg kom til Hillerød og boede på Højsskolehjemmet, senere Birkerød, Dalmose, Hellerup og 2 mdr. i Vedbæk. Den 1. november skete den store togulykke ved Vigerslev. Jeg kom ikke til at hjælpe, da jeg var taget hjem for at besøge min mor. Så kom jeg til Godsbanegården.

I vinteren 1919 - 1920, da jeg var i Hellerup, boede vi nogle stykker oppe under skifertaget med feltseng og aviser i kulden. Fra januar 1920 til lørdag den 12. juni var jeg på Ilgodsstationen. Da jeg trængte til nye bukser, købte jeg på militærets klædelager i Rigens Gade et stykke mørkeblåt klæde, hvor ekspeditienten sagde, det netop passede til et par bukser. Jeg købte synål og tråd, lånte kontorets papirsaks, tog mine bukser af, lagde dem på stoffet, klippede efter dem. Dem syede jeg så og brugte dem på kontoret, men da jeg kom hjem med dem, lo min mor, som jeg aldrig før har set hende så. Der var blevet et lyst og et mørkt bukseben, fordi luven vendte forkert. Mor syede dem om, så de blev brugt som arbejdsbukser i mange år, da jeg selv fik hus og have.

I foråret 1919 købte min bror Søren og jeg en brugt motorcykel BSA 41 / 4 1/4 HK kombineret kæde- og remtrækmodel fra før 1914. I 1920 solgte vi den og købte en ny af samme mærke med automatisk smøring. Den kostede 2.800 kr. Jeg solgte den i 1922 for 1.030 kr.

I efteråret 1919 kom der en rundskrivelse til alle stationer om at personale, der kunne tænke sig at komme til Sønderjylland ved Sønderjyllands eventuelle genforening med Danmark,

kunne søge. Jeg indgav ansøgning og fik kort efter et fortroligt brev med besked, at jeg ville blive forflyttet til Vester Sottrup ved de Sønderjyske Landsdeles Genforening med Danmark.

Jeg fulgte med interesse afstemningen den 10. februar og var den aften på Rådhuspladsen hvor en stor tavle viste afstemningsresultaterne, så vi samme aften så resultatet: 75% for Danmark og 25% for Tyskland i 1. zone.

Den 14. marts, da der stemtes i 2. zone, var jeg også på Rådhuspladsen og så de nedslående danske resultater: 25% for Danmark og 75% for Tyskland. Min skæbne var beseglet.

Lørdag den 12. juni rejste jeg så med tog 3 fra Københavns Hovedbanegård i fineste solskinsvejr. Toget blev overført med færgeren Christian IX over Storebælt. Jeg havde fripas til Vamdrup, så løste jeg 3. klasse til Vojens. Der var der toldeftersyn. Tolderen lod mig fortsætte med min kasse med 100 "Times". I Vojens købte jeg 4. klasse billet til Vester Sottrup. I Tinglev troede jeg, jeg skulle skifte og fik min store kuffert ud på perronen, men den blev sendt efter. Ved Fårhus forlod vi første afstemningszone så der var igen eftersyn. I Padborg stod Harnæs på perronen, ham kendte jeg fra Silkeborg. Han havde købt ejendom i Padborg i forvejen. Jeg fortsatte med toget fra Flensborg til Sønderborg. I Smedeby kom vi igen i 1. zone - ny kontrol.

I Vester Sottrup stod stationsforstander Schmidt og trafikassistent Willemoes på perronen og tog imod mig. De anviste mig stationskroen, hvor jeg kunne bo og spise. Dyrlæge Lyngborg, postassistent Winther, fru Winther og Mogens 4 år, 1. lærer Christensen, alle danske tjenestemænd, der ventede på at komme i arbejde. Pastor Kjølseth boede på Nørrehus. Winthers flyttede på forsamlingsgården, hvad de også fik mig til.

På Stationskroen smagte jeg første gang grøn salat, jeg troede ellers kun, det var pynt i delikatessesforretningen.

Om middagen den 14. juli, 2 dage efter jeg kom til Sottrup, fik jeg telegram: "Søren stærkt tilskadekommen, kom straks". Der gik ingen tog, kun et om morgenen fra Sønderborg til Flensborg. Jeg fik opklaret, at det var muligt at komme med dampskib fra Ballebro til Aabenraa. Så gik jeg til fods via Ullerup-Blans til Ballebro. Jeg kom i god tid, så der var tid til en kop kaffe på kroen. Om eftermiddagen kom jeg til Aabenraa og skulle på Folkehjem spørge Trafiksektionen om lov til at rejse. Jeg købte 4. klasse til Vamdrup med det tyske tog og videre med fripas.

I Rødekro var der ophold, så jeg gik uden for stationen og så master til tysk trådløs telegrafstation.

Først den 15. om morgenen kom jeg til Aarhus og Anna tog imod mig på gaden og fortalte, min bror Søren var død ved en bilulykke. Mor sad og græd, og havde ikke sovet. Moster Dagmar var med mig i hospitalets kapel, hvor Søren var lagt i kiste. Han havde hovedet forbunden, ansigtet var ubeskadiget. Hans hoved har nok været klemmt mellem bilen og et træ, formodentlig var halsen brækket.

Jeg måtte rejse tilbage til Sottrup, da vi skulle overtage tyske baner natten mellem den 16. og 17. juni. Begravelsen blev den 20. juni. Jeg var hos pastor N. Joh. Laursen som ejede den skole, hvor Søren havde gået i. Han talte i kapellet på nordre Kirkegård. Vi kørte hjem i lukket hestedroche. Familien var med hjemme til kaffe, det tog hårdt på mor.

Overtagelsen fra tyske baner gik fredeligt. Vi skiftede billetter ud, tyskerne tog deres væk, -- vore kunne falde ud og komme i uorden. Jeg delte ud af mine "Times" cigarer. Der var mange tyske banefolk, de havde været ved militæret og blev så ansat på stationer, Trafikinspektør Juhl Hansen havde i forvejen ordnet, at Thaysen, Hans Hansen og Clausen blev overtaget af DSB.

Vi begyndte så vort daglige arbejde. Der var sidebane til Skelde, hvor jeg også kom på afløsning. Jeg har fortalt om

Padborgtiden til Bov Sogns Kulturudvalg fra 1923 til 1945.

Den 13. august 1920 gav militæret en koncert i Dybbøl Præstegårds have. Vi, der boede på Forsamlingsgården, besluttede en fælles tur dertil sammen med Ingeborg Hanssen, men de faldt alle fra, så det blev kun Ingeborg og jeg der cyklede ad "stavre Foet".

Ingeborg fortæller:

Han syntes, jeg skulle køre på den gode sti. Vejen var ellers så dårlig. I præstegården sad vi på græsplænen på hans gummi-frakke. Fru pastor Hansen kom og hilste på os og tilbød os at plukke stikkelsbær og lavendler i køkkenhaven.

Det var en vidunderlig lun aften og vi nød stilheden efter at folk var gået. Vi spiste stikkelsbær. Så cyklede vi hjemad, men da vi kom til Forsamlingsgården, var der bal og spektakel, så vi havde ikke lyst til at gå ind, men fortsatte efter Kasmusdam, der stod vi af cyklerne og vendte om -----

Vi fortsatte arm i arm op ad bakken, vor skæbne var beseglet!!

Men det følte vi i grunden begge allerførste gang vi så hinanden! Vor store oplevelse skulle være hemmelig. For at snakke sammen i fred, cyklede vi hver sin vej gennem Sottrup by til kirkegården. På forhøjningen i hjørnet med udsigt ned mod Alsund var der så smukt. Vi fotograferede hinanden i havremarken uden for diget. Vi cyklede om aftenen til Stenderup og gik tur i den lille skov, hvor pastor Jørgen Eriksen havde hugget stier, og gik måneskinstur i Snogbæk præstegårdshave. Vi havde kun så kort tid, for jeg var indmeldt til sykursus på fagskolen i Odense fra 1. september en måned i kjole- og en måned i linnedsyning.

I december fik jeg skarlagensfeber og blev indlagt i Sønderborg og måtte holde jul på sygehuset. Det var før dansk lov var indført, så far sagde: "Den lille skarlagensfeber kostede os 600 kr". Morten fik lov til at sidde på gangen og snakke med mig, selv om han ikke var min bror. Søster Mette sagde, jeg skulle da aldrig gifte mig. Jeg lavede rim til fødselsdage og juleaften. Da alle var i seng tog hun mig med i dagligstuen for at se deres julekrybbe. Jeg var den eneste skarlagenspatient. Morten havde købt sin første blomsterbuket, 3 store chrysantemum à 5 kr. pr stk. Det var fantastisk!

Søster Mette besøgte os en gang i "Paddehatten", da jeg lå og sorterede kartofler på bryggersgulvet, hun var da bleven diakonisse i Flensborg ved sygehuset.

Den vinter hjalp jeg tit Agnete på Folkehjem hvor hun var bestyrerinde.

Vi fik ring på den 18. april 1921. Jeg var om formiddagen til møde i Dybbøl Skanser hvor pastor Hansen talte til militæret. Morten kom cyklende da han blev fri, og vi købte to 18 karats guldringe hos guldsmed Ulrich Johannsen i Sønderborg. Vi sendte forlovelseskort ud, to visitkort i en konvolut.

Morten skulle hjem på arbejde, jeg skurede gulv til fernisering på Nørrehus, hvor far og mor jo boede fra 1920. Vi holdt forlovelsesgilde på det store gæsteværelse, Mortens moster Mine og Nygård fra Sønderborg var med og Katrine Sibbesen fra Forsamlingsgården. Hun holdt tale og anbefalede Morten. Hvis jeg ikke ville have haft ham, ville hun godt selv. Og Morten klarede sin Uriaspost, første gang jeg hørte ham holde talt. Jeg var næsten forskrækket, men han klarede det flot, som altid.

Rigmor havde fået ordnet, at Morten skulle hjælpe far på kontoret, når han kunne, så mødtes vi på måtten og fik et knus i hans gummifrakke og dito flip. Så købte han 6 hvide manchetskjorter i Flensborg, og jeg syntes, jeg skulle lære franskvask, men der hvor jeg spurgte, skulle det vare 2 år,

det ville jeg ikke ofre.

Første maj 1921 kom jeg i huset hos Konstantin Hansen i Kolding. Fru Margrethe var så sød, men børnene var temperamentsfulde. Fru Konstantin Hansen ønskede hver morgen, at Hans havde spist, før Lotte (ca. 30-årig lærerinde) kom ned. Hans, Carl og Ejnar kunne slås og smide stole efter hinanden. De var alle musikalske. Fru Konstantin Hansen spillede klaver, Hans violin, Carl cello og vi sang om aftenen.

Fru Konstantin Hansen der var søster til fru Appel skaffede mig plads på Askov Højskole til 1. november 1921 med bopæl hos Appels. Morten besøgte mig der, men vi skulle opholde os i deres dagligstue, så næste gang blev det på restaurant i Vejen. Der var godt i Askov mens Rosenkjær, Lund, Arnfred og C.P.O. Christensen var lærere.

Morten havde endelig fået sit eget værelse på Padborg Mølle. I Flensborg købte han en sofa og to Chesterfield lænestole for 150 kr. frit leveret i Padborg. Sofaen har vi endnu i 1985.

Da Morten ville tegne en livsforsikring blev det ved lægeundersøgelse opdaget, at der var sukker i vandet. Han fik specialistundersøgelse hos Dr. Hagedorn i København og fik heldigvis at vide, at det ikke var rigtig sukkersyge. Senere har han haft to forskellige slags nyrebetændelse med sygehusophold i Sønderborg. Nu i 1986 kan vi heldigvis glæde os over et godt helbred.

Om tiden i Padborg har vi begge skrevet sammen med pensionister i Bov Sogns Kulturudvalg. Det er trykt i Sønderjysk Månedsskrift nr. 9 1976.

Om vore fire døtre har jeg bestemt at skrive særskilt.

Ellen blev født i Paddehatten den 9. september 1927. Hun er nu gift med sognepræst Helge Bechmann, Gistrup ved Ålborg.

Eva gift med en fransk professor D. Zahan, Sorbonne Universitet, Paris, født i Paddehatten den 10. juli 1931.

Gudrun gift med engelsk professor Colin Leys, Kingston Universitet, Canada, født i Paddehatten den 29. september 1935.

Ingrid født på Sønderborg Sygehus den 25. september 1938, gift med overlæge Andreas Johannsen, Sønderborg.

Morten Poulsen fylder 90 år den 3. november.

Ingeborg Poulsen, 85 1/2,
har skrevet dette i august 1986.

